

Co-funded by
the European Union

Ιστορίες ενδυνάμωσης

2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380

**Δουλεύοντας πάνω στον
ΕΝΕΡΓΟ ΠΟΛΙΤΗ**

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ

Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ενεργός πολίτης.....	05
“Τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα”.....	06
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ενεργός πολίτης.....	08
“Η Πεντάμορφη και το Τέρας”.....	09
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ενεργός πολίτης.....	11
“Πλαφόν 30% για ξένους και αγάπη... ”.....	13
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ενεργός πολίτης.....	15
“Ένας φίλος”.....	16
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ενεργός πολίτης.....	19
“Οι Μουσικοί της πόλης της Βρέμης”.....	20
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ενεργός πολίτης.....	22

“Ο Πέτρος και ο Λύκος» (πορτογαλική έκδοση).....23

Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ενεργός πολίτης.....25

“Το κορίτσι από τη θάλασσα”.....26

Εργασία στην αξία: Ενεργός πολίτης

Η ιστορία συμβάλλει στον προβληματισμό και τη συζήτηση σχετικά με το θέμα της ενεργού πολιτειότητας, καθώς οι χαρακτήρες επιλέγουν να συμπράξουν με την εξουσία προκειμένου να μην διακινδυνεύσουν προσωπικές επιπτώσεις, ακόμη και αν αυτό σημαίνει ότι υποστηρίζουν ένα ψέμα ενάντια στο δημόσιο συμφέρον. Τι μπορεί να κάνει ένας πολίτης για το καλό της πόλης του; Στην περίπτωση της ιστορίας, είναι η αποκάλυψη του ψέματος πίσω από τα νέα ρούχα του αυτοκράτορα. Επιλέγοντας να μην υποστηρίξουν το ψέμα, οι πρωταγωνιστές της ιστορίας βάζουν το καλό της πόλης τους και του ηγεμόνα τους πάνω από το να ρισκάρουν τη θέση τους.

“Τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας αυτοκράτορας που αγαπούσε τόσο πολύ τη μόδα που ξόδευε όλα του τα χρήματα μόνο για να ντύνεται κομψά. Δεν ενδιαφερόταν ούτε για τους στρατιώτες του ούτε για το θέατρο, εκτός αν επρόκειτο να επιδείξει τα καινούργια του ρούχα: είχε ένα κοστούμι για κάθε ώρα της ημέρας. Στη μεγάλη πόλη που ήταν η πρωτεύουσα του βασιλείου του, έρχονταν καθημερινά ξένοι, και μια φορά ήρθαν και δύο απατεώνες: είπαν ότι ήταν δύο υφαντές και ότι ήξεραν να υφαίνουν τα πιο απίστευτα υφάσματα που είχαν δει ποτέ. Δεν ήταν μόνο τα σχέδια και τα χρώματα των ρούχων θαυμάσια, αλλά τα ρούχα που φτιάχνονταν από αυτό το ύφασμα είχαν μια περίεργη δύναμη: γίνονταν αόρατα στα μάτια των ανθρώπων που ήταν πολύ ανόητοι. «Αυτά θα ήταν υπέροχα ρούχα», σκέφτηκε ο αυτοκράτορας. 'Με αυτά, θα μπορούσα να αναγνωρίζω τους ανόητους που εργάζονται στην αυτοκρατορία μου, και θα μπορούσα να ξεχωρίζω τους ηλίθιους από τους έξυπνους! Πρέπει να πάρω αμέσως αυτό το ύφασμα! Και πλήρωσε τους δύο απατεώνες για να πιάσουν δουλειά. Εκείνοι οι δύο έστησαν δύο αργαλειούς και προσποιήθηκαν ότι άρχισαν τη δουλειά τους. Ζήτησαν το καλύτερο μετάξι και το λαμπρότερο χρυσάφι, τα έβαλαν στις τσάντες τους και συνέχισαν έτσι, με άδειους αργαλειούς, μέχρι αργά το βράδυ. Ο αυτοκράτορας ανυπομονούσε να δει πώς προχωρούσε η δουλειά και σκέφτηκε: «Θα στείλω στους υφαντές τον παλιό και έμπιστο υπουργό μου. Κανείς δεν μπορεί να δει πώς είναι αυτό το ύφασμα καλύτερα από αυτόν, αφού είναι έξυπνος και κανείς δεν είναι πιο κατάλληλος για το έργο». Έτσι, εκείνος ο παλιός και έμπιστος υπουργός πήγε στο δωμάτιο όπου οι δύο υφάντρες ύφαιναν στους αργαλειούς άδειους αργαλειούς. 'Θεέ μου!' σκέφτηκε, ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια του, 'δεν βλέπω απολύτως τίποτα! Αλλά δεν το είπε αυτό φωναχτά.

Οι δύο υφάντρες του ζητούσαν να πλησιάσει και τον ρωτούσαν αν το σχέδιο και τα χρώματα ήταν της αρεσκείας του, δείχνοντάς του πάντα τον άδειο αργαλειό: ο φτωχός υπουργός ήταν συνεχώς σε οπτική επαφή, αλλά δεν μπορούσε να δει τίποτα, επίσης επειδή δεν υπήρχε τίποτα. 'Αγαπητέ μου', σκέφτηκε εν τω μεταξύ, 'μα τότε είμαι ανόητος; Ποτέ δεν θα το έλεγα αυτό! Αλλά είναι καλύτερα να μην το μάθει κανείς άλλος! 'Η μήπως δεν είμαι αντάξιος της θέσης μου ως υπουργός; Όχι, σε κάθε περίπτωση δεν μπορώ να αφήσω να γίνει γνωστό ότι δεν μπορώ να δω το ύφασμα!'. «Λοιπόν, τι νομίζετε;» ρώτησε μια από τις υφάντρες. «Πανέμορφο, πανέμορφο!», είπε ο ηλικιωμένος υπουργός. «Τι σχέδια! Τι χρώματα! Μου αρέσουν πολύ και θα το πω στον αυτοκράτορα». Οι δύο απατεώνες ζήτησαν περισσότερα χρήματα, μετάξι και χρυσό, τα οποία θα χρειάζονταν για την ύφανση. Για άλλη μια φορά τα έβαλαν όλα στην τσάντα τους και συνέχισαν να υφαίνουν στον άδειο αργαλειό. Μετά από λίγο ο αυτοκράτορας έστειλε έναν άλλο αξιωματούχο να δει πώς προχωρούσε η δουλειά. Αλλά του συνέβη το ίδιο πράγμα με τον παλιό υπουργό: στεκόταν και κοίταζε, κοίταζε, αλλά καθώς δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά άδειοι αργαλειοί, δεν μπορούσε να δει τίποτα. Κοίταξε το ύφασμα, δεν είναι υπέροχο;» του είπαν οι δύο απατεώνες και εν τω μεταξύ του εξήγησαν το υπέροχο σχέδιο που δεν υπήρχε καθόλου. «Δεν είμαι ανόητος!» σκέφτηκε ο ταλαντούχος υπάλληλος. Ίσως ότι δεν είμαι ικανός για το έργο! Πόσο παράξενο! Καλύτερα να μην το προσέξει κανείς! Και έτσι άρχισε επίσης να μιλάει για το πόσο του άρεσαν αυτά τα χρώματα και τα τόσο όμορφα σχέδια. «Ναι, είναι πράγματι το πιο όμορφο ύφασμα στον κόσμο», είπε τότε στον αυτοκράτορα. Τελικά ακόμη και ο αυτοκράτορας θέλησε να πάει να το δει, ενώ ήταν ακόμη στον αργαλειό. Τον συνόδευσαν οι δύο υπουργοί που είχαν ήδη έρθει. «Δεν είναι «magnifique»», είπαν οι δύο αξιωματούχοι χορωδιακά- »Τι σχέδια, μεγαλειότητα! Τι χρώματα!» Και εν τω μεταξύ έδειχναν τον άδειο αργαλειό, γιατί ήταν σίγουροι ότι οι άλλοι θα έβλεπαν το ύφασμα πάνω του. 'Μα τι συμβαίνει;' σκέφτηκε ο αυτοκράτορας, 'δεν μπορώ να δω τίποτα απολύτως! Τρομερό! Ότι είμαι ηλίθιος; 'Η μήπως δεν είμαι άξιος να γίνω αυτοκράτορας; Αυτό είναι το χειρότερο που θα μπορούσε να μου συμβεί!

«Αλλά είναι πανέμορφο», είπε στο μεταξύ. «Έχεις όλο το θαυμασμό μου!» και έγνεψε ικανοποιημένος καθώς κοίταζε το άδειο κάδρο: δεν μπορούσε να πει ότι δεν έβλεπε τίποτα! Όλοι όσοι τον συνόδευαν κοίταζαν, κοίταζαν, αλλά όσο κι αν κοίταζαν, η ουσία δεν άλλαζε: ωστόσο και αυτοί επαναλάμβαναν τα λόγια του αυτοκράτορα: «Όμορφο!», και του πρότειναν να του πάρει ένα καινούργιο κοστούμι για την επικείμενη αυλική παρέλαση.

Τη νύχτα πριν από την αυλική παρέλαση, οι απατεώνες έμειναν ξύπνιοι όλη τη νύχτα για να δουν όλοι πόσο δύσκολο ήταν να φτιάξουν τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα. Στη συνέχεια προσποιήθηκαν ότι έβγαλαν το ύφασμα από τον αργαλειό και είπαν: «Ορίστε τα ρούχα, είναι έτοιμα!». Τότε προσποιήθηκαν ότι έβγαλαν το ύφασμα από τον αργαλειό και είπαν: «Ορίστε τα ρούχα, είναι έτοιμα!». Τότε ήρθε ο ίδιος ο αυτοκράτορας, με τους πιο επιφανείς ιππότες του, και οι δύο απατεώνες, κρατώντας τα χέρια τους σαν να ήθελαν να κρατήσουν κάτι, του είπαν: «Εδώ είναι το παντελόνι, εδώ είναι το σακάκι, εδώ είναι η κάπα...» και ούτω καθεξής. «Τι ύφασμα! Είναι τόσο ελαφρύ που είναι σχεδόν σαν να μη φοράει κανείς τίποτα, αλλά αυτό είναι το πλεονέκτημά του! 'Ναι', είπαν όλοι οι ιππότες, αν και δεν μπορούσαν να δουν τίποτα, γιατί δεν υπήρχε τίποτα να δουν. 'Και τώρα,' είπαν οι δύο επιτήδριοι, 'αν η Αυτοκρατορική Μεγαλειότητά του καταδεχτεί να γδυθεί, θα τον βοηθήσουμε να φορέσει αυτά τα καινούργια ρούχα εδώ μπροστά στον καθρέφτη! Ο αυτοκράτορας γδύθηκε, και οι δύο απατεώνες προσποιήθηκαν ότι του έδωσαν, ένα προς ένα, όλα τα ρούχα που, σύμφωνα με τους ίδιους, έπρεπε να συμπληρωθούν. Έτσι ο αυτοκράτορας βάδισε επικεφαλής της πομπής και οι άνθρωποι στους δρόμους και στα παράθυρα μόνο έλεγαν: «Θεέ μου, πόσο όμορφα είναι τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα! Του ταιριάζουν τόσο καλά! Κανείς δεν ήθελε να ομολογήσει ότι δεν μπορούσε να δει τίποτα, από φόβο μήπως φανεί ηλίθιος ή ανίκανος.

«Μα ο αυτοκράτορας δεν φοράει τίποτα!» είπε ένα παιδί κάποια στιγμή. «Θεέ μου», είπε ο πατέρας, «Αυτή είναι η φωνή της αθωότητας!». Έτσι όλοι άρχισαν να ψιθυρίζουν αυτό που είπε το παιδί. 'Δεν έχει τίποτα πάνω του! Υπάρχει ένα παιδί που λέει ότι δεν φοράει τίποτα!' «Δεν φοράει καθόλου τίποτα!» Όλοι άρχισαν να φωνάζουν επιτέλους. Και ο αυτοκράτορας ανατρίχιασε, γιατί ήξερε ότι είχαν δίκιο- αλλά εν τω μεταξύ σκέφτηκε: «Πρέπει τώρα να οδηγήσω αυτή την παρέλαση μέχρι το τέλος!» Και έτσι σηκώθηκε ακόμα πιο περήφανος, ενώ οι καμαρότοι τον ακολουθούσαν κρατώντας μια ουρά που δεν υπήρχε καθόλου.

Εργασία στην αξία: Ενεργός πολίτης

Η επαναδιατύπωση της ιστορίας για την εφαρμογή αξιών όπως η ενεργός πολιτότητα είναι σχετική και σημαντική, διότι ευθυγραμμίζει την ιστορία με τη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα, διδάσκοντας κρίσιμα μαθήματα σε διαφορετικές ομάδες-στόχους, που προωθούν έναν πιο δίκαιο, συμπονετικό και ισότιμο κόσμο.

Η ενεργός πολιτότητα ενθαρρύνει τα άτομα να αναλάβουν την ευθύνη για τις κοινότητές τους, κάνοντας τη διαφορά μέσω της συμμετοχής και της δράσης. Σε έναν κόσμο όπου η συμμετοχή στην πολιτική ζωή είναι ζωτικής σημασίας, η διδασκαλία στους νεαρούς αναγνώστες, μέσω της επαναδιατυπωμένης ιστορίας, της σημασίας της συλλογικής δράσης και της κοινωνικής ευθύνης είναι το κλειδί για τη διαμόρφωση μελλοντικών ηγετών και ενεργών πολιτών.

Η εφαρμογή αυτής της αξίας βοηθά τους αναγνώστες να μάθουν την ενσυναίσθηση, τη συνεργασία και τον σεβασμό της διαφορετικότητας - δεξιότητες ζωτικής σημασίας για την πλοήγηση στον σημερινό διασυνδεδεμένο κόσμο. Τους ενδυναμώνει επίσης να συμμετέχουν στη δημιουργία χώρων χωρίς αποκλεισμούς, όπου όλοι μπορούν να ευημερήσουν. Μια ιστορία που αντικατοπτρίζει αυτή την αξία δεν είναι απλώς μια ιστορία, αλλά γίνεται ένα εργαλείο για κοινωνική αλλαγή και ένας οδηγός για τη διαμόρφωση ενός μέλλοντος όπου η ενεργός συμμετοχή των πολιτών βρίσκεται στον πυρήνα του τρόπου με τον οποίο ζούμε μαζί.

“Η Πεντάμορφη και το Τέρας”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας έμπορος που είχε χάσει την τεράστια περιουσία του. Μια μέρα, έπρεπε να ταξιδέψει μακριά και ρώτησε τις κόρες του τι ήθελαν κατά την επιστροφή του. Οι δύο μεγαλύτερες κόρες του ζήτησαν κοσμήματα και ρούχα, χωρίς να αναλογιστούν την κατάσταση του πατέρα τους. Αλλά η μικρότερη κόρη, την οποία όλοι αποκαλούσαν Μπέλα, είπε: «Πατέρα, ζητώ μόνο ένα πράγμα:

-Πατέρα, ζητώ μόνο ένα τριαντάφυλλο με κόκκινα πέταλα.

Ο έμπορος, στο δρόμο της επιστροφής, έπρεπε να περάσει μέσα από ένα πολύ πυκνό δάσος. Ήταν μια σκοτεινή νύχτα και έψαχνε να κοιμηθεί. Μετά από λίγο, εντόπισε από μακριά ένα τεράστιο κάστρο και πήρε το δρόμο προς το μέρος του. Καθώς πλησίασε την πόρτα, άνοιξε μόνος του και χωρίς να ακούει καμία απάντηση, μπήκε ο έμπορος, πήγε στην τραπεζαρία, κάθισε στο τραπέζι και έφαγε το φαγητό που σερβιρίστηκε εκεί. Μετά βρήκε ένα δωμάτιο και ξάπλωσε σε ένα απαλό, χνουδωτό κρεβάτι. Πριν κοιμηθεί, είπε στον εαυτό του:

"Ο ιδιοκτήτης αυτού του σπιτιού και οι υπηρέτες του, δεν θα αργήσουν να φανούν. Ελπίζω να με συγχωρήσουν για την ελευθερία που πήρα".

Την επόμενη μέρα, καθώς έφευγε από το κάστρο, σταμάτησε να θαυμάσει έναν όμορφο θάμνο τριανταφυλλιάς και μάδησε ένα από τα τριαντάφυλλά του, σκοπεύοντας να το πάει στην Μπέλα.

Ξαφνικά, ένα άγριο θηρίο που φορούσε ένα λεπτό μεταξωτό ένδυμα πήδηξε από έναν θάμνο:

-“Σου έδωσα φαγητό και ένα κρεβάτι να κοιμηθείς, και τώρα μου κλέβεις τα τριαντάφυλλα! - βρυχήθηκε.

Ο έμπορος ντρεπόταν και φοβήθηκε, με τρεμάμενη φωνή ζήτησε συγγνώμη. Το θηρίο αποφάσισε να τον αφήσει να φύγει μόνο αν υποσχόταν να στείλει μια από τις κόρες του στο κάστρο. Ο έμπορος συμφώνησε και έτρεξε σπίτι. Αποκαρδιωμένος είπε στις κόρες του τη συνάντηση με το θηρίο.

Οι δύο αδερφές κατηγόρησαν την Μπέλα για τη μοίρα του πατέρα τους:

-Αυτό δεν θα είχε συμβεί αν ζητούσατε ρούχα ή κοσμήματα», είπαν.

Νιώθοντας υπεύθυνη, η Μπέλα συμφώνησε να μείνει με το θηρίο.

Το θηρίο αντιμετώπισε την Μπέλλα με μεγάλη καλοσύνη. της πρόσφερε το μεγαλύτερο δωμάτιο και της επέτρεψε να περιπλανηθεί στον όμορφο κήπο του. Τα βράδια, η Μπέλα καθόταν δίπλα στο τζάκι και έραβε ενώ το θηρίο της έκανε παρέα. Στην αρχή φοβόταν το θηρίο, αλλά σιγά σιγά άρχισε να της αρέσει.

Το θηρίο, μη μπορώντας να συγκρατήσει τα συναισθήματά του, ζήτησε από την Μπελ να τον παντρευτεί, αλλά εκείνη αρνήθηκε. Δεν μπορούσε να ξεχάσει την τρομακτική του εμφάνιση. Ωστόσο, το θηρίο συνέχισε να της φέρεται με γενναιοδωρία και πολλή αγάπη.

Καθώς η Μπελ έλειπε πολύ από τον πατέρα της, το θηρίο της έδωσε έναν μαγικό καθρέφτη και είπε:

-Κοιτάξτε στον καθρέφτη και μπορείτε να δείτε την οικογένειά σας. Δεν θα είσαι ποτέ μόνος.

Μια μέρα, η Μπέλα κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και είδε ότι ο πατέρας της ήταν πολύ άρρωστος. Πήγε λοιπόν στο θηρίο, παρακαλώντας και κλαίγοντας:

-Σε παρακαλώ άσε με να πάω σπίτι, θέλω μόνο να δω τον πατέρα μου!

Το θηρίο βρυχήθηκε θυμωμένος:

-Όχι! Δεν θα αφήσετε ποτέ αυτό το κάστρο.

Λέγοντας έτσι, έφυγε από το δωμάτιο. Αλλά μετά από λίγο, πλησίασε την Μπέλα και είπε:

-Μπορείς να πας να μείνεις με τον πατέρα σου για επτά μέρες. Αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς ότι θα επιστρέψεις. Η Μπέλα, πολύ χαρούμενη, συμφώνησε. Μετά πήγε να μείνει με τον πατέρα της, ο οποίος σύντομα συνήλθε από την παρουσία της.

Η Μπέλα έμεινε με την οικογένειά της για περισσότερες από επτά ημέρες, είχε ξεχάσει το Τέρας και το κάστρο του. Αλλά ένα βράδυ, είδε έναν τρομερό εφιάλτη στον οποίο είδε το θηρίο βαριά άρρωστο.

Η Μπέλα επέστρεψε αμέσως στο κάστρο και όταν είδε το θηρίο αδύναμο και άρρωστο, έπεσε στο κρεβάτι και του είπε:

«Θα ζω μαζί σου για πάντα». Με αυτά τα λόγια, το θηρίο μετατράπηκε σε όμορφος πρίγκιπας και είπε: «Έζησα κάτω από μια κατάρρα όλη μου τη ζωή:

-Έζησα κάτω από μια κατάρρα όλα αυτά τα χρόνια και μόνο η αληθινή αγάπη θα μπορούσε να σπάσει τα μάγια. Η καλλονή και το τέρας παντρεύτηκαν και έζησαν ευτυχισμένοι για πάντα.

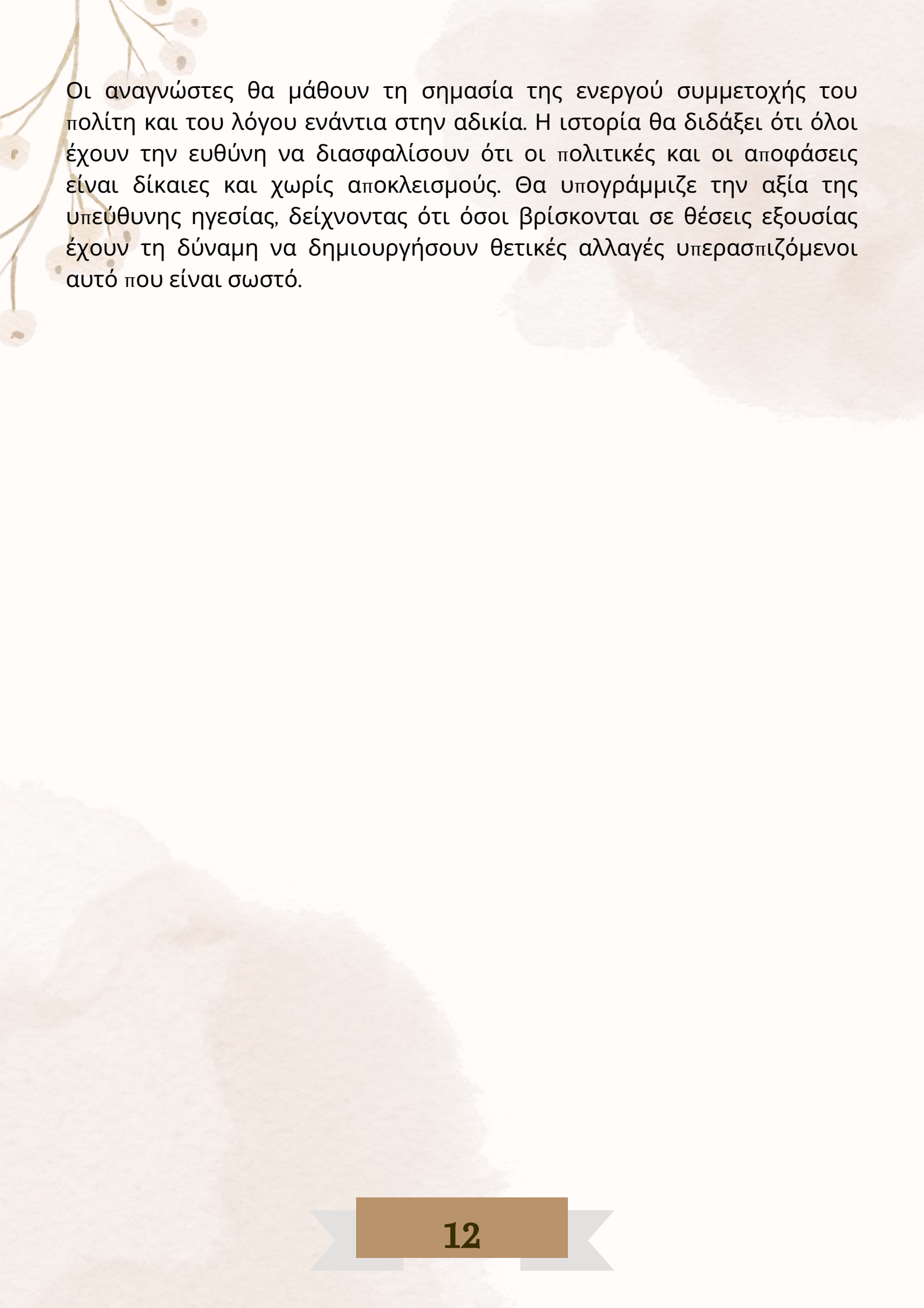
Εργασία στην αξία: Ενεργός πολίτης

Η ιστορία θα πρέπει να ξαναγραφτεί για να τονίσει την ενεργό συμμετοχή του πολίτη, επειδή αντιμετωπίζει ένα κρίσιμο κοινωνικό ζήτημα - τις διακρίσεις στην εκπαίδευση - και υπογραμμίζει τη σημασία της υπεράσπισης της δικαιοσύνης και της ισότητας. Σε περιπτώσεις όπου οι πολιτικές ή οι αποφάσεις περιορίζουν ή εισάγουν διακρίσεις σε βάρος μιας ομάδας ανθρώπων, όπως το ανώτατο όριο του 30% για τους αλλοδαπούς σε μια τάξη, είναι σημαντικό να αντιμετωπίζονται ενεργά αυτά τα ζητήματα.

Τα βασικά σημαντικά ερωτήματα της ιστορίας: πώς θα μπορούσε η παρέμβαση ενός τρίτου προσώπου π.χ. αλλάζει ο δάσκαλος ή ο διευθυντής και επηρεάζει την απόφαση του δασκάλου (μόνο 30% αλλοδαποί στην τάξη); Πόσο σημαντικό είναι να μην παραμένουμε παθητικοί απέναντι σε καταστάσεις που αφορούν τις θεμελιώδεις αξίες του Συντάγματός μας;

Η επανεγγραφή της ιστορίας θα διδάξει επίσης στους αναγνώστες ότι η σιωπή απέναντι στην αδικία μπορεί να διαιωνίσει τη ζημιά, ενώ η ενεργός συμμετοχή στη δημιουργία δικαιότερων πολιτικών μπορεί να οδηγήσει σε θετική κοινωνική αλλαγή.

Υποστηρίζοντας την εξάλειψη των πρακτικών που εισάγουν διακρίσεις, η ιστορία θα ενίσχυε τις βασικές αξίες του Συντάγματος –όπως η ισότητα, η μη διάκριση και το δικαίωμα στην εκπαίδευση για όλους– και θα εμπνεύσει τους αναγνώστες να αναλάβουν δράση όταν αντιμετωπίζουν παρόμοια ζητήματα στη ζωή τους.

Οι αναγνώστες θα μάθουν τη σημασία της ενεργού συμμετοχής του πολίτη και του λόγου ενάντια στην αδικία. Η ιστορία θα διδάξει ότι όλοι έχουν την ευθύνη να διασφαλίσουν ότι οι πολιτικές και οι αποφάσεις είναι δίκαιες και χωρίς αποκλεισμούς. Θα υπογράμμιζε την αξία της υπεύθυνης ηγεσίας, δείχνοντας ότι όσοι βρίσκονται σε θέσεις εξουσίας έχουν τη δύναμη να δημιουργήσουν θετικές αλλαγές υπερασπιζόμενοι αυτό που είναι σωστό.

“30% ceiling for foreigners and love...”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα πλοίο. Στο πλοίο ταξίδευαν πολλοί. Σχεδόν όλοι τους δεν μπορούσαν να σταματήσουν να αγναντεύουν ανήσυχα τη θάλασσα και κυρίως τον ορίζοντα. Ωστόσο, υπήρχε κάποιος ανάμεσά τους που μπορούσε να χαμογελάσει και να παίξει. Ήταν ο Χασάν και ο Σαΐντ. Οι δυο τους ήταν και οι δύο έξι ετών και γνωρίζονταν από τη γέννησή τους. Τους έλεγαν lovebirds και ποτέ αυτό το παρατσούκλι δεν ήταν πιο εύστοχο. nal. Συμπαθούσαν ο ένας τον άλλον και απολάμβαναν να παίζουν μαζί, αυτό ήταν όλο. Ήρθε η μέρα που τελείωσε η θάλασσα και πάτησαν το πόδι τους σε ξερά, στην Ιταλία. Οι μήνες που ακολούθησαν ήταν πολύ σκληροί και τα εμπόδια που αντιμετώπισαν τα δύο παιδιά και οι πατεράδες τους ανείπωτα. Ωστόσο, ακόμη και σε αυτές τις δύσκολες στιγμές, ο Χασάν και ο Σαΐντ κατάφεραν να βρουν έναν τρόπο να χαμογελάσουν και να παίξουν. Είναι το δώρο της φύσης στα παιδιά. Ονομάζεται ελαφρότητα και πρέπει να προστατεύεται πάση θυσία. Οι δύο πατεράδες βρήκαν επιτέλους σπίτι. Δεν ήταν οι μόνοι που το βρήκαν. Η περιουσία, όπως και το διαμέρισμα, επρόκειτο να μοιραστεί με άλλους δέκα ταξιδιώτες για μια ζωή. Έτσι αποκαλούσε η γιαγιά Καρίμα τους άντρες που έφυγαν για την Ευρώπη και άρεσε στον Χασάν και στον Σαΐντ. Παρά τον μικρό χώρο στο σπίτι, τα παιδιά δεν απογοήτευσαν και ήταν σχεδόν πάντα ευδιάθετα. Μετά ήρθε η ώρα για το σχολείο. Την πρώτη μέρα οι πατεράδες ήταν πολύ νευρικοί, όπως και οι γιοι. Το να πηγαίνουν στο σχολείο ήταν κάτι το εξαιρετικό για τη ζωή τους στο δρόμο. Ο Χασάν και ο Σαΐντ είχαν συνειδητοποιήσει ότι ακόμη και το σχολείο, παρόλο που ήταν ένα μέρος χτισμένο ειδικά για αυτούς, μπορεί να μην ήταν εύκολο για κανέναν από τους δύο. Ήταν ταξιδιώτες για μια ζωή, αλλά από τότε που έφτασαν στη χώρα μας, είχαν συνειδητοποιήσει ότι υπήρχαν πολλοί άλλοι τρόποι για να τους καλέσουν οι κάτοικοι και κανένας από αυτούς δεν ήταν τόσο ικανοποιητικός όσο ο πρώτος. Ωστόσο, νομίζω ότι έχει πλέον διαπιστωθεί πόσο ανίκητη ήταν η παρουσία του άλλου για τον καθένα τους.

Η μοίρα, ωστόσο, μπορεί να είναι χλευαστική. «Συγγνώμη», είπε η δασκάλα, αφήνοντας μόνο τον Χασάν να μπει, «Μπορώ να έχω μόνο τριάντα τοις εκατό ξένους στην τάξη μου» Μετά έκλεισε την πόρτα της τάξης. Ο πατέρας του Σάιντ φώναξε το όνομα του Σάιντ, για να τον οδηγήσει στην τάξη του, αλλά εκείνος δεν κουνήθηκε και στάθηκε εκεί, ακίνητος, με τη μνήμη των τρομαγμένων ματιών του Χασάν κλειδωμένα στα δικά του, καθώς ο δάσκαλος έκλεινε την πόρτα. Ο πατέρας επανέλαβε το όνομά του αλλά τότε ήταν πολύ αργά. Ο Σάιντ άνοιξε την πόρτα της τάξης και έτρεξε προς τον Χασάν, ο οποίος με τη σειρά του είχε κάνει το ίδιο, φώναξε άσκοπα ο δάσκαλος. Οι δυο τους αγκαλιάστηκαν στο κατώφλι, ακριβώς σε εκείνη τη γραμμή μεταξύ του εσωτερικού της τάξης και του διαδρόμου. Εδώ δεν μπορείς να μας χωρίσεις, έμοιαζαν να λένε με τα σφιχτά σφιγμένα κορμιά τους, να είμαστε πάλι στη μέση ανάμεσα στη γη σου και στη γη των πατέρων μας, ακόμα ταξιδεύοντας. Εδώ δεν ισχύουν οι νόμοι σας, ούτε οι δικοί τους. Εδώ μόνο η αγάπη μετράει.

Εργασία στην αξία: Ενεργός πολίτης

Τα δύο αδέρφια δεν έμειναν παθητικά. Ήθελαν να κάνουν φίλους και ανακάλυψαν τρόπους για να επιτύχουν και να κάνουν μια αλλαγή στη ζωή τους. Η ενεργή ιδιότητα του πολίτη αναφέρεται στη δέσμευση ατόμων στην κοινότητά τους για τη βελτίωση των κοινωνικών συνθηκών. Δίνει έμφαση στη συμμετοχή, την ευθύνη και τη συνεργασία για τη δημιουργία μιας πιο λειτουργικής κοινωνίας μέσω της επίλυσης προβλημάτων. Η ενεργή ιδιότητα του πολίτη περιλαμβάνει άτομα που αναλαμβάνουν δράση—για να συμβάλουν στο δημόσιο καλό και να επηρεάσουν τις διαδικασίες λήψης αποφάσεων. Η ενεργή ιδιότητα του πολίτη ενισχύει τη δημοκρατία, προάγει την κοινωνική συνοχή και αντιμετωπίζει τις κοινωνικές προκλήσεις. Εξουσιοδοτεί τα άτομα να έχουν φωνή στη διαμόρφωση των κοινοτήτων τους και διασφαλίζει τη λογοδοσία.

“A friend”

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν δύο αδέρφια. Γαρυφαλιά και Δημήτρης. Αυτά τα δύο αδέρφια έμοιαζαν με μια ματιά να είναι δίδυμα. Δυστυχώς, δεν είχαν καθόλου φίλους γιατί όλοι νόμιζαν ότι ήταν τρελοί λόγω της φαντασίας τους. Ήταν 8 χρονών και δεν ξέρω άλλα παιδιά που να μην ήταν τόσο, τόσο τολμηρά. Λοιπόν, τους άρεσε πολύ ο χώρος και αποφάσισαν μια μέρα να πάνε ένα τολμηρό ταξίδι. Πήραν τον πύραυλο του θείου τους που ήταν αστροναύτης και ξεκίνησαν αφήνοντας ένα γράμμα στους γονείς τους. Η επιστολή έγραφε:

Αγαπητοί γονείς,

Μην ανησυχείτε καθόλου αν δεν μπορείτε να μας βρείτε. Δεν μπορούμε να σας πούμε τώρα πού βρεθήκαμε, αλλά μόλις επιστρέψουμε θα περιγράψουμε τα πάντα λεπτομερώς. Τα λέμε σε λίγους μήνες.

Με αγάπη, τα παιδιά σας,

Γαρυφαλιά και Δημήτρης

Μόλις οι γονείς τους διάβασαν αυτό το γράμμα, ήταν πολύ λυπημένοι και πολύ ανήσυχοι. Ήξεραν όμως ότι τα παιδιά τους θα επιζούσαν λόγω της φαντασίας τους και της αγάπης τους για την περιπέτεια. Πώς θα μπορούσαν να φανταστούν ότι τα δικά τους παιδιά απομακρύνονταν από την απέραντη (για αυτούς) γη. Μετά από λίγο, τα παιδιά σχεδόν έφτασαν στο διάστημα. Ήταν τόσο χαρούμενοι που ο θείος τους τους έδειξε πώς λειτουργεί.

Μάλιστα, ήταν περήφανοι που τους εμπιστεύτηκε και τους άφησε μόνους να ασχοληθούν με ένα διαστημόπλοιο! Μόλις έκαναν μια πολύ ομαλή προσγείωση, έμειναν έκπληκτοι βλέποντας μια τεράστια πέτρα με μια αρκετά μεγάλη τρύπα. Βγήκαν μπροστά και έμειναν άφωνοι με αυτό που είδαν. Μωβ, μικροσκοπικά και γεμάτα χαριτωμένα πλάσματα έβγαλαν τα μικρά τους κεφάλια γεμάτα περιέργεια και λίγο φόβο.

Η Γαρυφαλιά και ο Δημήτρης ήρθαν ακόμα πιο κοντά. Τότε, προς μεγάλη τους έκπληξη μίλησαν τα μοβ παράξενα πλάσματα! Και δεν είναι μόνο αυτό, μιλούσαν και ελληνικά!

Η γλώσσα των δύο παιδιών! Τους είπαν λοιπόν:

- Είστε πολύ καλά παιδιά, το νιώθουμε!
- Ευχαριστώ πολύ! Αυτοί απαντούν με ένα στόμα.

Στη συνέχεια, βαθιά μέσα στο αλσύλλιο, βλέπουν έναν άλλο πράσινο εξωγήινο αυτή τη φορά, μόνος. Πηγαίνουν διακριτικά και τον πλησιάζουν.

- Μικρό, αστείο εξωγήινο! Τι κάνεις εδώ μόνος; Ας παίξουμε μαζί έξω!
- Οι άλλοι εξωγήινοι δεν θέλουν να παίζω και να μιλάω μαζί τους. Καλύτερα να μείνω εδώ.
- Μα γιατί δεν σε θέλουν; Είσαι πολύ καλός.
- Είμαι πράσινος...
- Και έτσι;
- Είμαι διαφορετικός...
- Ακόμα καλύτερα γιατί θα ξεχωρίσεις!
- Δεν το βλέπουν έτσι.
- Λυπούμαστε πολύ. Θέλεις να γίνεις φίλος μας;
- Αλήθεια το λες αυτό;
- Φυσικά, δεν έχουμε και φίλους.
- Τέλεια! Πώς σε λένε;
- Γαριφαλιά και Δημήτρη. Εσείς;
- Δεν έχω όνομα...
- Είναι εντάξει. Από σήμερα θα σε λένε Μπόμπι!
- Τέλειο όνομα, ευχαριστώ!
- Ωραίος εξωγήινος Μπόμπι!

Έτσι, με αυτά τα λόγια, εξερεύνησαν τον πλανήτη, έβγαλαν φωτογραφίες και ξεκίνησαν για το σπίτι τους στη Γη.

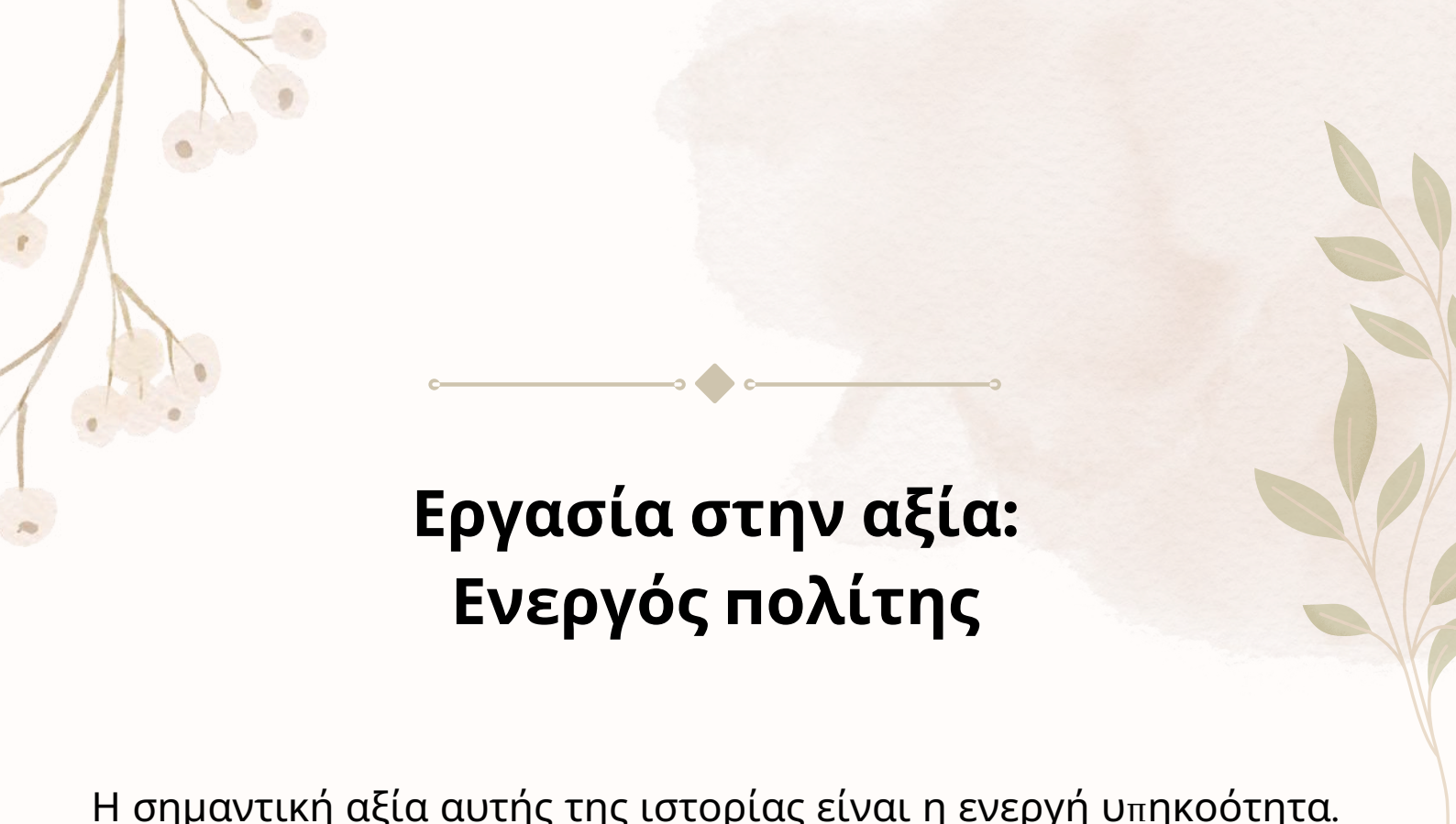
Μετά από μήνες, τα παιδιά είχαν πάει στους γονείς τους, τους είχαν συστήσει τη Μπόμπι και τους περιέγραψαν τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, όπως τους είχαν υποσχεθεί στην επιστολή.

Όμως μια μέρα, μόλις ξύπνησαν, δεν βρήκαν τον Μπόμπι στο καλοφτιαγμένο, πράσινο κρεβάτι του. Ανησύχησαν. Τότε είδαν ένα γράμμα. Ήταν από τον Bobbi και είπε τα εξής:

Αγαπητοί μου φίλοι, συγγνώμη που δεν σας είπα αντίο. Μην ανησυχείς, θα επιστρέψω σε λίγες μέρες. Έχω πάει στο διάστημα για να δω αν οι υπόλοιποι εξωγήινοι έχουν επιζήσει. Αν θέλεις να με γνωρίσεις, έχω μια μηχανή στο διαστημόπλοιο του θείου σου. Πρέπει να πατήσετε το πράσινο κουμπί για να εμφανιστείτε μπροστά μου και το κόκκινο κουμπί για να επιστρέψετε στο σπίτι. Έχω κι εγώ ένα.

Ο μοναδικός σου φίλος, Μπόμπι

Μόλις το διάβασαν, ανακουφίστηκαν. Αφού το είπαν στους γονείς τους, πήγαν και τον βρήκαν. Τελικά, οι υπόλοιποι εξωγήινοι είχαν εξαφανιστεί και ο Μπόμπι ήταν πολύ τυχερός που τον είχαν πάρει οι φίλοι του από εκεί. Επέστρεψαν στη γη και έζησαν για πάντα μόνοι.

Εργασία στην αξία: Ενεργός πολίτης

Η σημαντική αξία αυτής της ιστορίας είναι η ενεργή υπηκοότητα. Τα ζώα βρίσκουν μια λύση στα προβλήματά τους ανεξάρτητα και δημοκρατικά και στέκονται μαζί.

“Οι Μουσικοί της πόλης της Βρέμης”

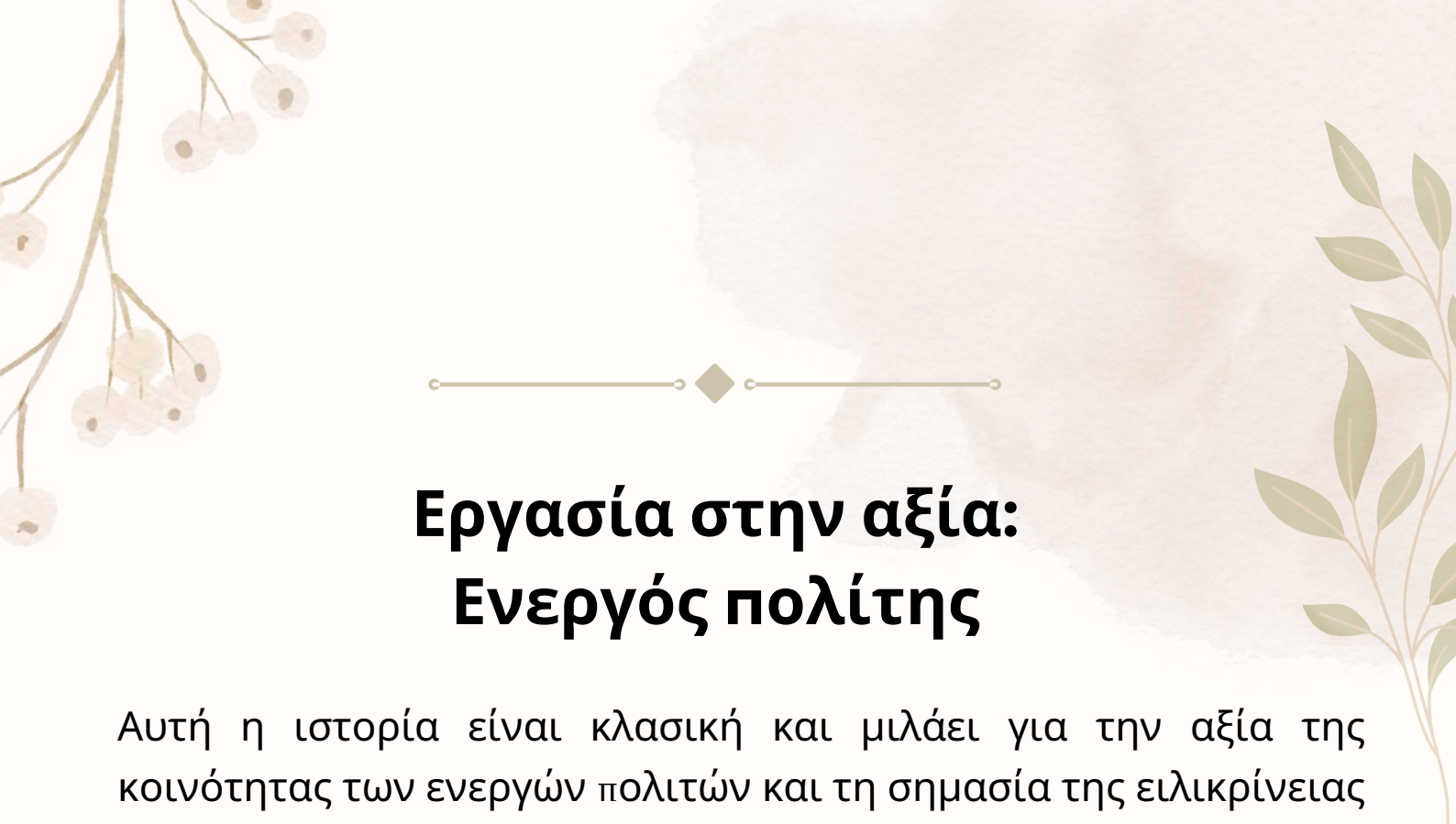
Μια φορά κι έναν καιρό, ένας μυλωνάς είχε έναν γάιδαρο που ακούραστα κουβαλούσε τα τσουβάλια. Όταν ο γάιδαρος γέρασε και δεν μπορούσε πια να κάνει τη δουλειά, ο μυλωνάς ήθελε να τον πάρει. Έτσι ο γάιδαρος έφυγε και αποφάσισε να πάει στη Βρέμη για να κερδίσει τα προς το ζην ως μουσικός της πόλης. Μετά από λίγη ώρα είδε ένα κυνηγετικό σκυλί στην άκρη του δρόμου να λαχανιάζει. Ο γάιδαρος ρώτησε τι συμβαίνει. Ο σκύλος είπε ότι είχε γίνει πολύ μεγάλος για κυνήγι, οπότε ο αφέντης του ήθελε να τον χτυπήσει μέχρι θανάτου. Είχε σκάσει, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει τώρα. Ο γάιδαρος είπε: «Θα πάω στη Βρέμη να γίνω μουσικός της πόλης. Έλα μαζί μου, θα παίξω λαούτο και εσύ κτυπάς το τιμπάνι». Ο σκύλος συμφώνησε και πήγε μαζί του.

Αμέσως μετά, είδαν μια γάτα να κάθεται λυπημένη δίπλα στο δρόμο. Η γάτα είπε ότι ήταν πολύ μεγάλη για να πιάσει ποντίκια, οπότε η γυναίκα της ήθελε να την πνίξει. Μετά έφυγε τρέχοντας, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει. «Πήγαινε μαζί μας στη Βρέμη», είπε ο γάιδαρος, «ξέρεις να παίζεις νυχτερινή μουσική, μπορείς να γίνεις μουσικός της πόλης εκεί». Η γάτα πήγε μαζί τους και μετά πέρασαν από μια πύλη της αυλής, όπου καθόταν ένα κοκορέτσι και φώναζε με όλη του τη φωνή. Όταν τον ρώτησαν τι του συμβαίνει, ο κόκορας είπε ότι έπρεπε να μπει στη σούπα, οπότε ούρλιαζε όσο μπορούσε. "Καλύτερα να φύγεις μαζί μας στη Βρέμη. Θα βρεις κάτι καλύτερο από τον θάνατο οπουδήποτε. Έχεις καλή φωνή, έλα να κάνουμε μουσική μαζί", είπε ο γάιδαρος. Ήταν ακόμη πολύς ο δρόμος για τη Βρέμη, κι έτσι αποφάσισαν να περάσουν τη νύχτα στο δάσος. Καθώς ο κόκορας πετούσε πάνω σε ένα δέντρο, εντόπισε ένα φως από μακριά. Οι τέσσερις τεχνίτες πήγαν να κοιτάξουν και συνάντησαν ένα φωτισμένο σπίτι. Ο γάιδαρος κοίταξε από το παράθυρο και είδε ένα καθαρά στρωμένο τραπέζι με μια συμμορία ληστών να κάθεται γύρω του.

Τα ζώα αποφάσισαν να διώξουν τους ληστές από το σπίτι. Για να γίνει αυτό, ο γάιδαρος στάθηκε με τα μπροστινά του πόδια στο περβάζι, ο σκύλος σκαρφάλωσε στην πλάτη του γαϊδάρου, η γάτα στο σκύλο και ο κόκορας στη γάτα. Όλοι άρχισαν τη μουσική τους αμέσως: ο γάιδαρος γρύλισε, ο σκύλος γάβγισε, η γάτα νιαούριζε και το κοκορέτσι λάλησε. Έπειτα έσκασαν από το παράθυρο στο σαλόνι, έτσι ώστε τα τζάμια να τρέμουν. Οι ληστές πήδηξαν από την τρομερή κραυγή, νόμιζαν ότι έμπαινε ένα φάντασμα και τράπηκαν σε φυγή στο δάσος. Τώρα οι τέσσερις μουσικοί θα μπορούσαν να φάνε τη χορτάτησή τους μέχρι το τέλος της καρδιάς τους. Μετά έσβησαν το φως και πήγαν για ύπνο. Ο γάιδαρος ξάπλωσε στην κοπριά, ο σκύλος στην πόρτα, η γάτα στη ζεστή εστία και το κοκορέτσι στο δοκάρι του κόκορα.

Όταν οι ληστές είδαν από μακριά ότι το σπίτι ήταν σκοτεινό, ο καπετάνιος έστειλε έναν από αυτούς να ελέγξει. Ο ληστής τα βρήκε όλα ήσυχα και πήγε στη σόμπα να ανάψει τη φωτιά. Σκέφτηκε ότι τα λαμπερά μάτια της γάτας ήταν κάρβουνα, γι' αυτό τους έβαλε ένα σπίρτο. Η γάτα σφύριξε και χτύπησε το πρόσωπό του με τα νύχια της. Ο ληστής τρόμαξε και έφυγε τρέχοντας. Στην πόρτα, ο σκύλος του δάγκωσε το πόδι, και καθώς έτρεχε στην αυλή, περνώντας από τον σωρό κοπριάς, ο γάιδαρος του έδωσε μια κλωτσιά. Ο ληστής έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον καπετάνιο του και είπε: "Υπάρχει μια μάγισσα στο σπίτι, μου σφύριξε και με έξυσε το πρόσωπό μου. Υπάρχει ένας άντρας στην πόρτα με ένα μαχαίρι που με μαχαίρωσε στο πόδι. Στην αυλή, ένα μαύρο τέρας με χτύπησε με ένα ξύλινο ρόπαλο. Και ο δικαστής με φώναξε από την ταρατσα: "Μπ κάναμε." Από εκεί και πέρα οι ληστές δεν τόλμησαν ποτέ ξανά να έρθουν στο σπίτι. Αλλά στους τέσσερις μουσικούς άρεσε τόσο πολύ που έμειναν εκεί.

Εργασία στην αξία: Ενεργός πολίτης

Αυτή η ιστορία είναι κλασική και μιλάει για την αξία της κοινότητας των ενεργών πολιτών και τη σημασία της ειλικρίνειας και της εμπιστοσύνης. Μιλάει για τις αξίες της κοινωνίας και τη σημασία των πράξεων του καθενός στις κοινότητές τους και τον αντίκτυπο που έχουν οι ατομικές συμπεριφορές στη συλλογικότητα. Η επανεγγραφή της ιστορίας έχει συνήθως παρόμοιες εκδοχές, αλλά με την προσωπική σφραγίδα του κάθε συμμετέχοντα.

“Peter and the Wolf” (Portuguese Version)”

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα νεαρό αγόρι με το όνομα Πέτρος που ζούσε σε ένα μικρό χωριό κοντά σε ένα δάσος. Η δουλειά του Πέτρου ήταν να φροντίζει τα πρόβατα του χωριού, να τα βγάζει για να χαρίσουν στα χωράφια εκεί κοντά. Δεν ήταν δύσκολη δουλειά, αλλά ο Peter τη βρήκε αρκετά βαρετή. Περνούσε όλη τη μέρα μόνος του, και μερικές φορές πίστευε ότι θα ήταν διασκεδαστικό να παίξει ένα κόλπο στους χωρικούς.

Μια μέρα, ενώ τα πρόβατα έβοσκαν ήσυχα, ο Πέτρος αποφάσισε να φωνάξει: «Λύκος! Λύκος! Έρχεται ένας λύκος!».

Οι χωρικοί, ανήσυχοι για τα πρόβατά τους και την ασφάλεια του Πέτρου, τα παράτησαν όλα και έτρεξαν στο χωράφι για να βοηθήσουν. Όταν όμως έφτασαν, δεν φαινόταν λύκος. Ο Πέτρος γέλασε και είπε: «Δεν υπάρχει λύκος! Απλά αστειεύτηκα!»

Οι χωρικοί δεν ήταν ευχαριστημένοι. Είπαν στον Πέτρο να μην ξανακλάψει λύκο, εκτός αν υπήρχε πραγματικά κίνδυνος. Αλλά ο Πέτρος, διασκεδασμένος με το πόσο εύκολα τον είχαν πιστέψει, σκέφτηκε ότι ήταν ένα αστείο κόλπο. Λίγες μέρες αργότερα, νιώθοντας πάλι να βαριέται, ο Πέτρος φώναξε για άλλη μια φορά: «Λύκος! Λύκος!»

Και πάλι οι χωρικοί ήρθαν τρέχοντας, ανήσυχοι μήπως ένας λύκος επρόκειτο να επιτεθεί στα πρόβατα. Και πάλι, δεν βρήκαν τίποτα παρά μόνο ο Πέτρος να τους γελάει. Αυτή τη φορά στεναχωρήθηκαν ακόμη περισσότερο. «Μην κλαις λύκε, εκτός αν είναι αλήθεια!» τον προειδοποίησαν. Αλλά ο Πέτρος απλώς χαμογέλασε και γύρισε για να παρακολουθήσει τα πρόβατα.

Λίγο αργότερα, ένας πραγματικός λύκος εμφανίστηκε στην άκρη του δάσους. Άρχισε να σέρνεται προς τα πρόβατα, έτοιμο να επιτεθεί. Ο Πέτρος πανικοβλήθηκε και φώναξε: «Λύκος! Λύκος! Βοήθεια, υπάρχει πραγματικά ένας λύκος αυτή τη φορά!».

Αυτή τη φορά όμως, όταν τον άκουσαν οι χωριανοί, δεν τον πίστεψαν. «Απλώς παίζει άλλο ένα κόλπο», είπαν ο ένας στον άλλο. Κανείς δεν ήρθε να βοηθήσει.

Λίγο αργότερα, ένας πραγματικός λύκος εμφανίστηκε στην άκρη του δάσους. Άρχισε να σέρνεται προς τα πρόβατα, έτοιμο να επιτεθεί. Ο Πέτρος πανικοβλήθηκε και φώναξε: «Λύκος! Λύκος! Βοήθεια, υπάρχει πραγματικά ένας λύκος αυτή τη φορά!».

Αυτή τη φορά όμως, όταν τον άκουσαν οι χωριανοί, δεν τον πίστεψαν. «Απλώς παίζει άλλο ένα κόλπο», είπαν ο ένας στον άλλο. Κανείς δεν ήρθε να βοηθήσει.

Ο λύκος έδιωξε τα πρόβατα και ο Πέτρος δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να το σταματήσει. Όταν τελικά οι χωρικοί βγήκαν αργότερα για να τον ελέγξουν, είδαν ότι ο λύκος είχε πάρει μερικά από τα πρόβατα. Ο Πέτρος, αναστατωμένος και αμήχανος, είπε: «Συγγνώμη. Υπήρχε πραγματικά ένας λύκος αυτή τη φορά».

Ένας από τους χωρικούς κούνησε το κεφάλι του και είπε: «Κανείς δεν πιστεύει έναν ψεύτη, ακόμα κι όταν λέει την αλήθεια».

Από εκείνη την ημέρα, ο Πέτρος έμαθε το μάθημά του. Δεν έκλαψε ποτέ ξανά λύκος, εκτός κι αν υπήρχε πραγματικά λύκος.

Εργασία στην αξία: Ενεργός πολίτης

Η ιστορία του “κοριτσιού από τη θάλασσα” ενσωματώνει βασικές αξίες της ενεργού ιδιότητας του πολίτη, όπως η ενσυναίσθηση, ο σεβασμός για τις διαφορές και η οικοδόμηση γεφυρών μεταξύ διαφορετικών κόσμων. Παρά το γεγονός ότι ζουν σε χωριστές και ασυμβίβαστες πραγματικότητες, το αγόρι και το κορίτσι από τη θάλασσα δημιουργούν έναν δεσμό που βασίζεται στην αμοιβαία κατανόηση και την ανταλλαγή εμπειριών. Αυτή η διαφάνεια και η αποδοχή υπογραμμίζουν τη σημασία της ακρόασης, της μάθησης από τους άλλους και της συνεργασίας για τη δημιουργία μιας κοινωνίας χωρίς αποκλεισμούς και αρμονίας.

Sophia de Mello Breyner

Andressen

“The Girl from the Sea”

Μια ηλιόλουστη καλοκαιρινή μέρα, ένα αγόρι περπατούσε μόνο του στην παραλία. Του άρεσε να είναι εκεί, με τον ήχο των κυμάτων και την αλμυρή μυρωδιά της θάλασσας γύρω του. Η θάλασσα ήταν ήρεμη, και ο ουρανός γαλάζιος, με γλάρους να γλιστρούν ήσυχα από πάνω. Καθώς περιπλανιόταν κοντά σε βράχους, άκουσε ένα παράξενο και όμορφο τραγούδι. Ακουγόταν μαγικό, σχεδόν σαν να τραγουδούσε η ίδια η θάλασσα.

Περίεργος, πλησίασε και κρύφτηκε πίσω από έναν βράχο. Τότε ήταν που την είδε. Ένα μικροσκοπικό κορίτσι με χρυσαφένια μαλλιά που έλαμπαν στο φως του ήλιου και λαμπερά μπλε μάτια που άστραφταν σαν τα κύματα. Χόρευε πάνω σε ένα λείο βράχο τραγουδώντας το τραγούδι της, ενώ τρία μικρά πλάσματα κινούνταν γύρω της. Ένα ψάρι χοροπηδούσε πέρα δώθε, ένα καβούρι σκαρφίστηκε αδέξια και ένα χταπόδι χτύπησε απαλά με τα απαλά πλοκάμια του. Έμοιαζε σαν κάτι βγαλμένο από παραμύθι.

Το αγόρι έμεινε ακίνητο, παρακολουθώντας με δέος. Όμως η κοπέλα τον παρατήρησε και σταμάτησε. Για μια στιγμή, κοιτούσαν ο ένας τον άλλον, με τον μόνο ήχο να πιτσιλίζουν απαλά τα κύματα στα βράχια. Στην αρχή, το κορίτσι και οι φίλοι της έδειχναν αβέβαιοι για εκείνον, αλλά δεν μπορούσε να συγκρατήσει την περιέργειά της. Προχώρησε λίγο μπροστά και ρώτησε: «Ποιος είσαι; Γιατί είσαι εδώ;»

Το αγόρι χαμογέλασε ντροπαλά και είπε ότι ήταν απλώς ένα αγόρι που του άρεσε να περπατά στην παραλία. Της είπε ότι έμενε κοντά, αλλά συχνά ένιωθε μοναξιά γιατί δεν είχε κανέναν να παίξει. Το κορίτσι άκουσε, με τα λαμπερά μάτια της να μαλακώνουν. Κατάλαβε ότι δεν ήταν επικίνδυνος και σύντομα άρχισαν να μιλάνε. Του είπε ότι ήταν το κορίτσι από τη θάλασσα και ζούσε στον ωκεανό με τις τρεις φίλες της.

Από εκείνη τη μέρα, το αγόρι επέστρεφε καθημερινά στην παραλία για να τη συναντήσει. Έγιναν στενοί φίλοι, παρόλο που οι κόσμοι τους ήταν τόσο διαφορετικοί. Το αγόρι της μίλησε για τη ζωή στη στεριά—τα ψηλά δέντρα που έφταναν μέχρι τον ουρανό, τα λουλούδια που γέμιζαν τον αέρα με υπέροχες μυρωδιές και τα πουλιά που πετούσαν ψηλά και ελεύθερα. Μίλησε για τον ζεστό ήλιο και το δροσερό γρασίδι, όπου του άρεσε να ξαπλώνει και να ονειρεύεται.

Η κοπέλα έμεινε έκπληκτη. Δεν είχε φανταστεί ποτέ πώς ήταν ο κόσμος έξω από τη θάλασσα. Μίλησε στο αγόρι για το σπίτι της κάτω από το νερό, όπου οι κοραλλιογενείς ύφαλοι έλαμπαν από χρώματα, τα φυτά ταλαντεύονταν από τα ρεύματα και τα ψάρια άστραφταν σαν κοσμήματα. Μίλησε για υποβρύχιες σπηλιές όπου το φως του ήλιου έκανε τα πάντα να φαίνονται μαγικά. Και οι δύο ευχήθηκαν να μπορούσαν να δουν ο ένας τον κόσμο του άλλου.

Μια μέρα, το κορίτσι ζήτησε από το αγόρι να την πάει στη στεριά για να το δει μόνη της. Το αγόρι δίστασε, γνωρίζοντας ότι δεν ήταν γραφτό να φύγει από το νερό. Όμως η επιθυμία της ήταν τόσο δυνατή που συμφώνησε. Προσεκτικά, τη σήκωσε και την τοποθέτησε στην απαλή άμμο. Το κορίτσι κοίταξε γύρω του με απορία. Ένωσε τον ήλιο να ζεσταίνει το δέρμα της, μύρισε τα φυτά που της είχε φέρει και πέρασε τα δάχτυλά της στην άμμο.

Κάτι όμως δεν πήγαινε καλά. Σιγά σιγά, το κορίτσι άρχισε να αισθάνεται πιο αδύναμο. Το δέρμα της έχασε τη λάμψη του και πάλευε να μείνει ξύπνια. Χωρίς το νερό, έσβηνε. Οι θαλασσινοί φίλοι της, που την παρακολουθούσαν από τα κύματα, φώναξαν στο αγόρι να την πάει πίσω στη θάλασσα. Πανικόβλητο, το αγόρι την κουβάλησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και την έβαλε απαλά στο νερό. Μόλις την άγγιξαν τα κύματα, ξαναζωντάνεψε. Το χρώμα της επέστρεψε και η ενέργειά της άστραψε για άλλη μια φορά.

Το αγόρι στάθηκε εκεί, λυπημένο αλλά με κατανόηση. Και οι δύο συνειδητοποίησαν ότι ανήκαν σε διαφορετικούς κόσμους και δεν μπορούσαν να είναι μαζί όπως είχαν ονειρευτεί. Ακόμα κι έτσι, το κορίτσι τον ευχαρίστησε που της έδειξε μια γεύση από τη ζωή στη στεριά, έστω και για λίγο. Το αγόρι υποσχέθηκε ότι δεν θα την ξεχάσει ποτέ και θα συνέχιζε να έρχεται στην παραλία, όπου θα μπορούσε να νιώσει την παρουσία της στα κύματα και να ακούσει το τραγούδι της στον άνεμο.

Το κορίτσι κολύπησε πίσω στον ωκεανό με τις φίλες του, αλλά το αγόρι ήξερε ότι θα ήταν πάντα εκεί με κάποιο τρόπο. Όποτε κοίταζε έξω στη θάλασσα, μπορούσε να τη φανταστεί να χορεύει και να τραγουδά, όπως ακριβώς την ημέρα που την είδε για πρώτη φορά.

Και έτσι, η φιλία τους έζησε, μια όμορφη ανάμνηση που έδεσε δύο κόσμους που δεν μπορούσαν ποτέ να συναντηθούν πλήρως.

Δωρεάν Άδεια

Το προϊόν που αναπτύχθηκε εδώ ως μέρος του έργου Erasmus+ "Ιστορίες για ενδυνάμωση 2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380" αναπτύχθηκε με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τη γνώμη του συγγραφέα. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είναι υπεύθυνη για το περιεχόμενο των εγγράφων

Η έκδοση αποκτά την άδεια Creative Commons Licence CC BY- NC SA.

Αυτή η άδεια σάς επιτρέπει να διανέμετε, να αναμιγνύετε, να βελτιώνετε και να αξιοποιείτε το έργο, αλλά μόνο μη εμπορικά. Κατά τη χρήση του έργου καθώς και αποσπάσματα από αυτό πρέπει

Να αναφέρεται η πηγή και να δίνεται ένας σύνδεσμος προς την άδεια χρήσης και να αναφέρονται πιθανές αλλαγές. Τα πνευματικά δικαιώματα παραμένουν στους συντάκτες των εγγράφων.

2. Το έργο δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί για εμπορικούς σκοπούς.
3. Εάν ανασυνθέσετε, μετατρέψετε ή βασίσετε το έργο, οι συνεισφορές σας πρέπει να δημοσιευτούν με την ίδια άδεια με την αρχική.

Αρνηση

Χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ωστόσο, οι απόψεις και οι απόψεις που εκφράζονται είναι μόνο του ή των συγγραφέων και δεν αντικατοπτρίζουν απαραίτητα εκείνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ο EACEA μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για αυτά.